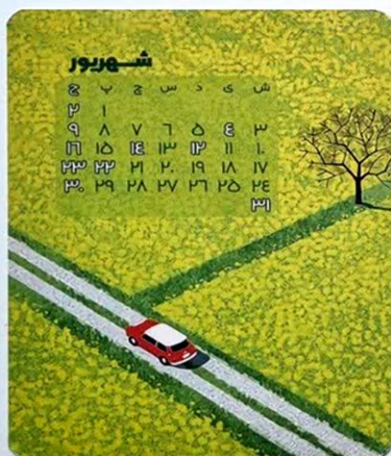

تقویم هفته

« ۱۷ مرداد ماه روز خبرنگار – سالروز شهادت محمود صارمی »

در تقویم رسمی جمهوری اسلامی ایران، ۱۷ مرداد به نام «روز خبرنگار» شناخته می‌شود؛ روزی که نه فقط برای گرامیداشت یک حرفه، بلکه برای ارج نهادن به یک رسالت بزرگ و مقدس در دل جامعه تعیین شده است.

این روز یادآور جان‌فشانی‌ها، صداقت‌ها، و تعهدات کسانی است که مسئولیت آگاهی‌بخشی و دفاع از حقیقت را بر دوش دارند. خبرنگار، تنها یک انتقال‌دهنده خبر نیست؛ او چشم بینا، گوش شنوا و زبان گویای جامعه است. علت نام‌گذاری ۱۷ مرداد به عنوان روز خبرنگار، به شهادت مظلومانه‌ی شهید محمود صارمی، خبرنگار خبرگزاری جمهوری اسلامی (ایرنا) بازمی‌گردد.

در تاریخ ۱۷ مرداد ۱۳۷۷، محمود صارمی به همراه ۸ دیپلمات ایرانی در مزارشریف افغانستان، به‌دست نیروهای طالبان به طرز فجیعی به شهادت رسید. او در آخرین گزارش خود از تحولات افغانستان، از شدت درگیری‌ها خبر داده بود و تنها چند ساعت بعد، خبر تلخ شهادتش مخابره شد. کار خبرنگاری، یکی از مشاغل سخت و پرمخاطره در دنیای امروز است. این حرفه نه تنها نیازمند مهارت‌های ارتباطی و تحلیلی بالا، بلکه محتاج جسارت، وجدان کاری و التزام به اخلاق حرفه‌ای است.

خبرنگار در بزرگه‌های تاریخی، بلایای طبیعی، بحران‌های سیاسی و اجتماعی، اولین کسی است که وارد میدان می‌شود و گاهی آخرین کسی است که دیده می‌شود. از اعتراضات خیابانی تا مناطق جنگی، از فاجعه‌های انسانی تا دستاوردهای ملی، خبرنگاران حضوری پررنگ دارند. آنها پل ارتباطی میان مردم و حاکمیت‌اند و صدای کسانی می‌شوند که شاید صدایی برای شنیده شدن ندارند. در جهانی که اطلاعات به ابزار قدرت تبدیل شده، خبرنگاران مستقل و آزاده همان سربازان بی‌ادعایی‌اند که با سلاح قلم و دوربین، برای حقیقت می‌جنگند.

خبرنگار، نه فقط شغل دارد، بلکه صاحب رسالتی است بزرگ؛ رسالتی که در آن صداقت، شجاعت و عشق به حقیقت، کلید راه‌اند. در روز خبرنگار، باید از همه آنان که چراغ آگاهی را روشن نگه داشته‌اند، تجلیل کرد؛ چه آن‌ها که با گزارش‌های دقیق و مستندشان، جامعه را از تاریکی به روشنی برده‌اند، و چه آن‌ها که جان خویش را فدای رسالت‌شان کردند.

۱۷ مرداد، روز شما خبرنگاران عزیز مبارک؛ شما که هر روز با قلمتان می‌نویسید تا دیگران در تاریکی نمانند.

« ۱۸ مرداد ماه روز بزرگداشت شهدای مدافع حرم »

آنان که مرز امنیت را فراتر از جغرافیا دیدند

به مناسبت روز بزرگداشت شهدای مدافع حرم

گاه تاریخ، روایت خود را نه با قلم، که با خون انسان‌هایی می‌نویسد که در حساس‌ترین بزنگاه‌ها، مسئولیت را بر آسایش ترجیح می‌دهند. در روزگاری که آتش افراط‌گرایی، امنیت ملت‌ها، حرمت مقدسات و جان بی‌گناهان را نشانه گرفته بود، مردانی از ایران اسلامی بی‌آنکه در پی نام یا نشان باشند، قدم در مسیری گذاشتند که مقصد آن، دفاع از حقیقت و پاسداری از کرامت انسان بود. آنان بعدها «شهدای مدافع حرم» نام گرفتند؛ عنوانی که در پس خود، داستان انتخاب‌هایی بزرگ و فداکاری‌هایی ماندگار را روایت می‌کند.

دفاع از حرم، تنها پاسداری از یک بنای مقدس یا یک محدوده جغرافیایی نبود؛ دفاع از فرهنگی بود که بر پایه احترام به انسان، عدالت، آزادی و مقابله با ظلم استوار است. مدافعان حرم، خطر را در همان نقطه‌ای دیدند که ریشه‌های آن می‌توانست آرامش ملت‌ها را در گستره‌ای وسیع‌تر تهدید کند. از همین رو، حضور آنان را باید تلاشی آگاهانه برای صیانت از امنیت، ثبات و ارزش‌های انسانی دانست؛ حضوری که آثار آن فراتر از میدان‌های نبرد، در زندگی امروز مردم نیز قابل مشاهده است.

ویژگی برجسته این شهیدان، تنها شجاعت در رویارویی با دشمن نبود؛ بلکه قدرت تشخیص مسئولیت در زمانی بود که بسیاری، تنها نظاره‌گر حوادث بودند. آنان در لحظه تصمیم، مصلحت شخصی را کنار گذاشتند و وظیفه را برگزیدند. همین انتخاب، نام آنان را در شمار کسانی قرار داد که اعتبار یک ملت را با ایثار خویش استحکام بخشیدند.

جامعه‌ای که قدر ایثار را بداند، سرمایه‌ای پایان‌ناپذیر برای ساختن آینده در اختیار دارد. یاد شهیدان، صرفاً پاسداشت گذشته نیست؛ بلکه یادآوری این حقیقت است که امنیت، آرامش و اقتدار، دستاورد تصمیم‌های بزرگی است که گاه با گران‌بهاترین سرمایه انسان، یعنی جان، رقم می‌خورد. هر نسل، هنگامی می‌تواند آینده‌ای مطمئن‌تر بنا کند که بداند آرامش امروز، بر شانه‌های چه انسان‌هایی استوار شده است. در این میان، خانواده‌های معظم شهدا نیز بخشی جدایی‌ناپذیر از این روایت‌اند. صبر مادران، استقامت پدران، همراهی همسران و چشم‌انتظاری فرزندان، ادامه همان مسیری است که شهیدان با خون خود آغاز کردند. اگر فرهنگ ایثار در جامعه زنده مانده است، سهم این خانواده‌های بزرگوار در حفظ و انتقال آن، انکارناپذیر است.

روز بزرگداشت شهدای مدافع حرم، دعوتی برای توقفی کوتاه در هیاهوی زندگی روزمره و اندیشیدن به ارزش‌هایی است که دوام یک جامعه به آن‌ها وابسته است؛ ارزش‌هایی همچون مسئولیت‌پذیری، وفاداری، شرافت، همبستگی و فداکاری. این روز، یادآور آن است که امنیت، موهبتی اتفاقی نیست، بلکه ثمره ایستادگی انسان‌هایی است که برای حفظ آن، از عزیزترین دارایی خود گذشتند.

امروز، نام شهدای مدافع حرم تنها بر سنگ‌نوشته‌ها یا در تقویم مناسبت‌ها باقی نمانده است؛ آنان در وجدان تاریخی ملت ایران حضوری زنده دارند. هر بار که از امنیت، آرامش، عزت و سربلندی این سرزمین سخن گفته می‌شود، ردپای ایثار آنان نیز در پس این واژه‌ها دیده می‌شود؛ یادگاری ماندگار از نسلی که نشان داد بزرگ‌ترین سرمایه انسان، ایمانی است که او را در مسیر انجام مسئولیت، استوار و سربلند نگاه می‌دارد.

« ۲۰ مرداد ماه روز وقف »

برخی سرمایه‌ها با گذر زمان فرسوده می‌شوند و برخی دیگر، هرچه سال‌ها از عمرشان بگذرد، ارزشمندتر و اثرگذارتر می‌شوند. وقف از جمله میراث‌هایی است که نه در شمار دارایی‌های مصرف‌شدنی، بلکه در زمره سرمایه‌های ماندگار تمدن اسلامی قرار می‌گیرد؛

سنتی که در آن، انسان بخشی از داشته‌های خود را از مالکیت شخصی فراتر می‌برد و آن را در مسیر منفعت عمومی و رضای الهی جاودانه می‌سازد.

اگر تاریخ شهرهای ایران ورق بخورد، ردپای وقف را می‌توان در جای‌جای آن مشاهده کرد؛ از مدرسه و کتابخانه گرفته تا مسجد، درمانگاه، آب‌انبار، کاروانسرا، پل و مراکز خدمت‌رسانی. بسیاری از نهادهایی که روزگاری ستون‌های اصلی زندگی اجتماعی مردم بودند، با همت واقفانی شکل گرفتند که آینده را نه از دریچه منافع فردی، بلکه با نگاه به نیازهای نسل‌های بعد می‌نگریستند.

زیبایی وقف در آن است که ارزش آن تنها به بخشیدن مال محدود نمی‌شود؛ بلکه در نوع نگاه واقف به جامعه معنا پیدا می‌کند. واقف، دارایی خود را پایان یک مالکیت نمی‌بیند، بلکه آغاز مسئولیتی می‌داند که آثار آن می‌تواند سال‌ها و حتی قرن‌ها ادامه یابد. از همین رو، وقف را می‌توان یکی از ماندگارترین جلوه‌های مسئولیت اجتماعی در فرهنگ اسلامی دانست؛ مسئولیتی که ثمره آن، گسترش دانش، کاهش رنج، حمایت از نیازمندان و تقویت همبستگی اجتماعی است. در دنیای امروز نیز، با وجود تغییر نیازها و شیوه‌های زندگی، فلسفه وقف همچنان زنده و کارآمد است. توسعه مراکز آموزشی، حمایت از پژوهش‌های علمی، تجهیز مراکز درمانی، پشتیبانی از فعالیتهای فرهنگی، حفاظت از محیط‌زیست، توانمندسازی اقشار آسیب‌پذیر و کمک به ارتقای سلامت جامعه، تنها بخشی از عرصه‌هایی هستند که می‌توانند از برکت فرهنگ وقف بهره‌مند شوند. این سنت دیرینه، همچنان ظرفیت آن را دارد که پاسخگوی نیازهای نوین جامعه باشد و در مسیر توسعه پایدار نقشی مؤثر ایفا کند. در حوزه سلامت، جلوه‌های وقف همواره امیدبخش بوده است. ساخت بیمارستان‌ها، درمانگاه‌ها، مراکز نگهداری بیماران، تأمین تجهیزات پزشکی، حمایت از بیماران کم‌برخوردار و فراهم کردن امکان دسترسی عادلانه‌تر به خدمات درمانی، نمونه‌هایی روشن از پیوند وقف با حفظ جان و کرامت انسان‌هاست. هر اقدامی که رنج بیماری را کاهش دهد یا راهی برای درمان بگشاید، امتداد همان اندیشه‌ای است که وقف را به یکی از ارزشمندترین سرمایه‌های اجتماعی تبدیل کرده است.

روز وقف، بیش از آنکه یادآور یک سنت تاریخی باشد، فرصتی برای بازاندیشی در مفهوم ماندگاری نیکی است. در روزگاری که بسیاری از دستاوردها عمر کوتاهی دارند، وقف یادآور این حقیقت است که برخی آثار نیک، محدود به زمان زندگی انسان نیستند و می‌توانند سال‌ها پس از او نیز به زندگی دیگران روشنی و امید ببخشند. جامعه‌ای که

فرهنگ وقف را پاس می‌دارد، در حقیقت روح همدلی، آینده‌نگری و مسئولیت‌پذیری را در خود تقویت می‌کند. این فرهنگ، پلی میان نسل‌ها می‌سازد؛ پلی که از دل آن، دانش، سلامت، عدالت و فرصت‌های برابر به آیندگان منتقل می‌شود و سرمایه‌ای را شکل می‌دهد که ارزش آن نه با گذر زمان، بلکه با استمرار خدمت به انسان‌ها سنجیده می‌شود. روز وقف، ادای احترام به واقفانی است که باور داشتند بهترین میراث انسان، آن چیزی نیست که برای خود نگاه می‌دارد، بلکه آن چیزی است که زندگی دیگران را بهتر، آسان‌تر و امیدبخش‌تر می‌کند. نام آنان، در کنار آثار ماندگاری که از خود به یادگار گذاشته‌اند، همچنان الهام‌بخش نیک‌اندیشی و خدمت به جامعه خواهد بود.

« ۲۱ مرداد ماه روز جهانی جوان (12 August) »

هیچ جامعه‌ای آینده خود را در سال‌های پیش رو جست‌وجو نمی‌کند؛ آینده، همین امروز در اندیشه، انگیزه و توانایی جوانان آن جامعه شکل می‌گیرد. هر تصمیم، هر فرصت و هر سرمایه‌گذاری که برای نسل جوان انجام می‌شود، در حقیقت سرمایه‌گذاری برای فردایی است که هنوز از راه نرسیده، اما کیفیت آن از اکنون رقم می‌خورد.

روز جهانی جوان، یادآور جایگاه نسلی است که بیش از هر زمان دیگری در معرض تغییر، یادگیری و خلق فرصت‌های نو قرار دارد. جوانان، تنها وارثان آینده نیستند؛ آنان سازندگان آن نیز هستند. شور آموختن، قدرت سازگاری با تحولات، جسارت تجربه کردن و امید به ساختن، ویژگی‌هایی است که این دوره از زندگی را به یکی از ارزشمندترین سرمایه‌های هر کشور تبدیل کرده است.

در جهان امروز، توسعه دیگر تنها با منابع طبیعی یا امکانات اقتصادی سنجیده نمی‌شود. آنچه مسیر پیشرفت ملت‌ها را تعیین می‌کند، کیفیت سرمایه انسانی است؛ سرمایه‌ای که در میان آن، جوانان نقشی بی‌بدیل دارند. هر اندازه زمینه برای آموزش، مهارت‌آموزی، نوآوری، مشارکت اجتماعی و شکوفایی استعدادهای آنان فراهم‌تر باشد، مسیر رشد و بالندگی جامعه نیز هموارتر خواهد شد.

در کنار فرصت‌ها، نسل جوان با چالش‌هایی نیز روبه‌رو است؛ از دگرگونی‌های شتابان فناوری و تغییرات بازار کار گرفته تا دغدغه‌های اقتصادی، اجتماعی و سلامت روان. پاسخ به این چالش‌ها، تنها در قالب سیاست‌گذاری‌های کلان خلاصه نمی‌شود، بلکه نیازمند ایجاد محیطی است که جوانان در آن احساس امنیت، امید، تعلق و امکان رشد داشته باشند. جامعه‌ای که صدای جوانان خود را بشنود و به ظرفیت آنان اعتماد کند، از نیرویی برخوردار خواهد شد که هیچ سرمایه‌ای جایگزین آن نیست.

سلامت، یکی از مهم‌ترین پایه‌های توانمندی نسل جوان به شمار می‌رود. سلامت جسم، آرامش روان، تغذیه مناسب، فعالیت بدنی، سبک زندگی سالم و دسترسی عادلانه به خدمات بهداشتی و درمانی، تنها موضوعاتی فردی نیستند؛ بلکه از مؤلفه‌های اصلی توسعه پایدار هر جامعه محسوب می‌شوند. جوان سالم، توانمندتر می‌اندیشد، خلاق‌تر عمل می‌کند و مسئولانه‌تر در مسیر پیشرفت جامعه گام برمی‌دارد.

روز جهانی جوان، تنها برای تبریک گفتن به یک گروه سنی نیست؛ این روز فرصتی است برای بازنگری در مسئولیتی که همگان در قبال نسل جوان بر عهده دارند. خانواده، نظام آموزشی، رسانه‌ها، نهادهای فرهنگی، سازمان‌های اجتماعی و مراکز علمی و درمانی، هر یک سهمی در فراهم ساختن بستری دارند که استعدادهای جوانان در آن شکوفا شود و امید، جایگزین دغدغه و ناامیدی گردد.

نسل جوان، زمانی می‌تواند آینده‌ای روشن بسازد که فرصت اندیشیدن، آموختن، تجربه کردن و اثرگذار بودن را در اختیار داشته باشد. اعتماد به جوانان، صرفاً یک شعار نیست؛ سرمایه‌گذاری بر بزرگ‌ترین ظرفیت هر جامعه است. آینده، از فردا آغاز نمی‌شود؛ از همین امروز و از باور به توانایی جوانانی آغاز می‌شود که با دانش، خلاقیت و مسئولیت‌پذیری، می‌توانند افق‌های تازه‌ای پیش روی کشور بگشایند. روز جهانی جوان، گرمی‌داشت سن و سال نیست؛ پاسداشت اندیشه‌های نو، اراده‌های استوار و رؤیاهایی است که با تلاش، آگاهی و امید، به واقعیت تبدیل می‌شوند. آینده از آن کسانی است که امروز، فرصت بالیدن و ساختن را در اختیار دارند.

« ۲۱ مرداد ماه رحلت پیامبر (ص) و شهادت امام حسن (ع) »

"در سوگ دو مقتدای هدایت؛ از رحلت پیامبر (ص) تا شهادت امام مجتبی (ع)"

وفات جانگداز و مظلومانه اشرف مخلوقات خاتم الأنبياء محمد بن عبدالله (ص) در ۲۸ صفر سال ۱۱ هجری در سن ۶۳ سالگی بوده است. رسول گرمی و اهل بیت وی، مظهر تام اسماء الهی و آیین تمام نمای صفات جمال و جلال حقّ اند.

آنان، پیشوایان بشر به سوی فضایل و ارزش های متعالی انسانی و الهی اند و آشنایی با ابعاد گوناگون شخصیت و زندگی این رهبران الهی، بهترین توشه سالکان راه حقیقت و پاکبازان طریق سعادت و کمال است. زندگی پیامبر اسلام و ائمه هدی (علیهم السلام) داستان انسان های پاک و به کمال رسیده ای است که برای هر پوینده ای، راهی هموار و مستقیم به سوی حقیقت را نشان می دهد، و زندگی پرفراز و نشیب و سراسر صلابت و جاودانگی آنان، می تواند همه ابعاد و شئون مختلف حیات انسان کامل را تأمین نماید.

امام حسن (ع) روز بیست و هشتم ماه صفر سال ۴۹ هجری در سن چهل و هفت سالگی به خاطر خوردن زهر و مسمومیت ناشی از آن به شهادت رسید و در قبرستان بقیع به خاک سپرده شد. امام حسن (ع) در روزهای طوفانی صدر اسلام همچون بازویی پرتوان در کنار پدر بزرگوارش و نیز در دوران زمامداری کوتاه خودش از کیان اسلام و مسلمین دفاع کرد ولی نیرنگ منافقان و دشمنان اسلام که لباس دوستی دین و امارت مسلمین را به دروغ بر تن کرده بودند، از کاسه زهر آگین دشمن خانگی بیرون آمد و دومین شهید امامت به جهان اسلام تقدیم شد.

« ۲۲ مرداد ماه شهادت حضرت امام رضا علیه السلام »

حضرت امام رضا - علیه السلام - در سال ۱۴۸ هـ. ق در شهر مدینه متولد شد، و در ماه صفر سال ۲۰۳ هـ. ق در سن ۵۵ سالگی در شهر طوس خراسان به شهادت رسید. علتی که

موجب شد مأمون امام رضا - علیه السلام - را به شهادت برساند این بود که آن حضرت بی محابا (و بدون ترس) حق را در برابر مأمون اعلام می کرد.

ایشان فرزند امام موسی کاظم (ع) و نوه امام جعفر صادق (ع) هستند. القاب متعددی چون عالم آل محمد، ضامن آهو و رضا برای ایشان ذکر شده است. دوران امامت امام رضا مصادف با خلافت مأمون عباسی بود؛ دوره‌ای پر از تضادهای سیاسی و اجتماعی که در آن، جایگاه اهل بیت پیامبر به شدت تحت فشار قرار داشت.

امام رضا با علم، تقوا، حلم و اخلاق والای خود، به یکی از بزرگ‌ترین چهره‌های علمی و معنوی زمان تبدیل شدند. مناظرات علمی امام رضا با دانشمندان ادیان مختلف، نشان‌دهنده عظمت علمی و جایگاه ویژه‌ای است که در جهان اسلام داشته‌اند.

پس از شهادت امام رضا (ع)، پیکر پاک ایشان در خراسان به خاک سپرده شد. محل دفن ایشان بعدها به مشهد الرضا مشهور شد و امروز با نام مشهد مقدس شناخته می‌شود. حرم امام رضا بزرگ‌ترین مرکز زیارتی شیعیان جهان است و سالانه میلیون‌ها زائر از سراسر ایران و جهان برای زیارت به این مکان می‌آیند.

زیارت امام رضا نه تنها برای شیعیان ایران، بلکه برای مسلمانان بسیاری از کشورها مانند عراق، افغانستان، پاکستان، هند و حتی کشورهای اروپایی اهمیت دارد. آرامش معنوی، برکات روحی و حس نزدیکی به اهل بیت از مهم‌ترین دلایلی است که عاشقان اهل بیت را راهی مرقد امام رضا می‌کند.

علاوه بر جنبه تاریخی و مذهبی، شهادت امام رضا تأثیر عمیقی بر فرهنگ و هویت ایرانی داشته است. اشعار شاعران بزرگی مانند دعبل خزاعی و محتشم کاشانی در وصف امام هشتم سروده شده و ادبیات فارسی سرشار از عشق به امام رضا است. همچنین لقب ضامن آهو جایگاهی خاص در فرهنگ عامه ایرانیان دارد و نمادی از مهربانی و حمایت ایشان از مظلومان است. شهادت امام رضا (ع) نه تنها یک واقعه تاریخی است، بلکه نقطه عطفی در هویت شیعیان به شمار می‌رود.

آنچه از زندگی و شهادت ایشان باقی مانده، الگویی است برای صبر، مقاومت، ایمان و پایداری در برابر ظلم. هر بار که نام امام رضا برده می‌شود، یاد غربت و مظلومیت همراه با نور امید و رحمت الهی در دل‌ها زنده می‌گردد.

« ۲۳ مرداد ماه اول ربیع الاول »

ماه ربیع الاول همانگونه که از اسم آن پیداست بهار ماه ها می باشد؛ به جهت اینکه آثار رحمت خداوند در آن هویداست . در این ماه ذخایر برکات خداوند و نورهای زیبایی او بر زمین فرود آمده است . زیرا میلاد رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) در این ماه است و می توان ادعا کرد از اول آفرینش زمین رحمتی مانند آن به خود ندیده است.

ماه محرم و صفر را پشت سر گذاشتیم با اندوه و اشک و ناله ،اشک ریختیم و دل تازه کردیم و با یاد عظمت آقا ابا عبدالله الحسین بزرگ شدیم، از خزان عفلت به برکت اشک های محرم و صفر به بهار رسیدیم و اکنون وقت آن است که در این بهار به یمن رویش دوباریمان سجده شکر به جای آوریم و این بهار را قدر بدانیم و بندگی کنیم.

ماه ربیع الاول ، ماهی است که خداوند رحمتش را بر زمینیان تمام کرد و نگین حلقه آفرینش، پیامبر خاتم برای سعادت بشر پا به عرصه ی گیتی نهاد. چرا که او داناترین مخلوقات خداوند و برترین آنها و سرورشان و نزدیکترین آنها به خداوند و فرمانبردارترین آنها از او و محبوبترینشان نزد او می باشد، این روز نیز برتر از سایر روزهاست. و گویا روزی است که کاملترین هدیه ها، بزرگترین بخشش ها، شاملترین رحمتها، برترین برکتها، زیباترین نورها و مخفی ترین اسرار در آن پی ریزی شده است.

ربیع الاول ماهی است که در آن حوادث تاریخی مهمی اتفاق افتاده و از این جهت اهمیت بسیاری دارد و از حلول و نو شدن آن نمی توان به سادگی گذشت.

از جمله این حوادث خوش یمن و فرخنده‌ی مهم می توان به حادثه تاریخی لیلہ المبیّت، هجرت حضرت محمد صلی الله علیه و آله از مکه به مدینه، ولادت پیامبر اکرم (ص) و امام جعفر صادق علیه السلام، ازدواج حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم با حضرت خدیجه علی‌ها السلام، آغاز امامت امام مهدی عجل الله تعالی فرجه و هلاکت یزید بن معاویه اشاره کرد. همچنین غزوه بنی نضیر در سال چهارم هجری، صلح امام حسن مجتبی علیه السلام با معاویه در سال ۴۱ قمری، شهادت حضرت امام حسن عسگری علیه السلام در سال ۲۶۰ قمری، واقعه احراق مکه در هنگام جنگ یزید با عبدالله بن زبیر در سال ۶۴ قمری، حادثه صاحب زنج و قتل ۳۰۰ هزار نفر از مردم بصره به دست موفق عباسی در سال ۲۵۸ از دیگر حوادث مهم ماه ربیع الاول است.

مناسبت‌های ماه ربیع الاول:

شب اول ربیع الاول: این شب به نام «لیلہ المبیّت» مزین است، در این شب یک حادثه مهم تاریخی واقع شده است؛ در سال سیزدهم بعثت، رسول خدا (ص) از مکه به قصد هجرت به سوی مدینه، از شهر خارج شد و در «غار ثور» پنهان گردید و امیرمؤمنان حضرت علی (ع) برای اغفال دشمنان، فداکارانه در بستر آن حضرت خوابید و مشرکان قریش که خانه رسول خدا (ص) را محاصره کرده بودند، به گمان آن که ایشان در بستر آرمیده است، تا صبح منتظر ماندند و، چون صبحگاهان با شمشیرهای برهنه به منزل آن حضرت هجوم بردند تا رسول الله (ص) را بکشند، حضرت علی (ع) را دیدند که از آن بستر برخاست، بدین ترتیب، پیامبر گرامی اسلام (ص) در فرصتی مناسب خود را از چنگال مشرکان قریش نجات داد و امام علی (ع) نیز با این فداکاری، عشق، علاقه و برادری خود را نسبت به ایشان نشان داد.

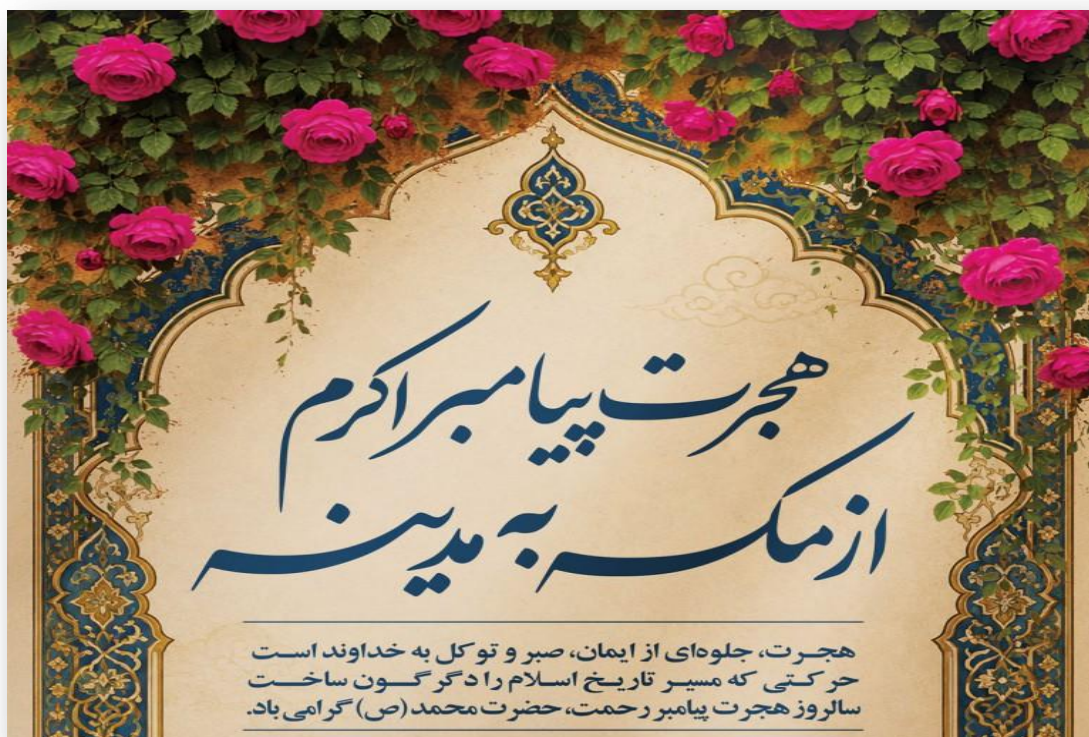
روز هشتم ربیع الاول: در روز هشتم این ماه در سال ۲۰۶ هجری قمری، شهادت امام حسن عسکری (ع) طبق روایتی واقع شده است و از همان روز، امامت حضرت صاحب الزمان، حجه بن الحسن - عجل الله تعالی فرجه الشریف - آغاز شد.

روز دهم ربیع الاول: روز ازدواج رسول خدا (ص) با حضرت خدیجه کبری (ع) است. روز دوازدهم ربیع الاول: این روز مطابق نظر اهل سنت، روز ولادت با سعادت نبی مکرم اسلام حضرت محمد (ص) است. همچنین در این روز، رسول خدا (ص) بعد از ۱۲ روز که مسیر راه

میان مکه و مدینه را پیمودند وارد مدینه شدند و نیز روز انقراض دولت بنی مروان در سال ۱۳۲ هجری قمری است.

روز چهاردهم ربیع الاول: در سال ۶۴ هجری قمری در چنین روزی، یزید بن معاویه به هلاکت رسید. وی پس از سه سال و نه ماه خلافت که همراه با جنایات عظیمی بود - که مهمترین آن واقعه کربلا و شهادت حضرت ابی عبدالله الحسین (ع) و یارانشان است - در سن سی و هفت سالگی در منطقه «حوران» زندگیش به پایان رسید، جنازه اش را در دمشق دفن کردند، ولی اکنون اثری از آن نیست.

شب هفدهم ربیع الاول : طبق روایات مشهور شیعه، شب ولادت حضرت خاتم الانبیاء رسول معظم اسلام (ص) است. همچنین در چنین روزی در سال ۸۳ هجری قمری، ولادت امام صادق (ع) واقع شده است و از این جهت نیز بر اهمیت این روز افزوده شده است.

« ۲۳ مرداد ماه هجرت حضرت رسول اکرم (ص) از مکه به مدینه »

هجرت پیامبران به طور مطلق و هجرت خصوص پیامبر گرامی (ص) مورد عنایت قرآن بوده و در آیاتی سخن از مهاجرت رسول خدا از مکه به مدینه، به میان آمده است.

پیامبر خدا (ص) پس از سیزده سال اقامت در مکه، سرانجام ناچار شد که زادگاه و نخستین مهبط وحی را به عزم مدینه که در آن روز به آن «یثرب» می گفتند ترک کند و در سرزمین غربت رحل اقامت افکند، اکنون جا دارد که راز این مهاجرت را از لسان وحی بشنویم قرآن در این زمینه می فرماید: « به یاد آر زمانی را که گروه کافر خواستند تو را زندانی کنند یا بکشند یا از مکه بیرون نمایند، آنان حيله می ورزند، خدا نیز حيله ی آنان را بی اثر می سازد، خدا بهترین جاره جویان است». (سوره انفال آیه ۳۰)

تاریخ می گوید سران شرک در «دارالندوه» گرد هم آمدند و تصمیم گرفتند که درباره پیامبر یکی از این سه کار را انجام دهند: زندانی کنند (لیثبتوک)، بکشند (یقتلوک)، به میان قبایل تبعید نمایند (لیخرجوک).

سرانجام مصمم شدند که برنامه ی دوم را با گزینش مردان مسلح از قبائل گوناگون و یا تیره های مختلف از یک قبیله، اجرا نمایند و او را در خانه ی شخصی خود به قتل برسانند و چون قتل وی به وسیله ی افراد قبائل متعدد ریخته می شد طبعاً مسئولیت قتل او به قبیله و یا تیره ی مشخصی، متوجه نمی گشت و خون او در میان این قبائل پخش و سرانجام لوٹ می شد. این مکر و نقشه ی مشرکان بود؛ اما مشیت الهی بر این تعلق گرفت که پیامبران خود را در لحظات حساس یاری کند، چنانکه می فرماید: « اراده ی دیرینه ی ما بر این تعلق گرفته که بندگان فرستاده ی خود را یاری نماییم؛ البته که آنان یاری شدگان می باشند». (سوره صافات / ۱۷۱-۱۷۲).

از این جهت وحی الهی، پیامبر خود را از نقشه ی شوم سران شرک آگاه ساخت و او نیز با یک نقشه ی بسیار حساب شده از خانه خارج شد و راه جنوب شرقی مکه را در پیش گرفت و به غار معروف «ثور» پناه برد و سه شبانه روز تمام در آن مخفیگاه ماند و احدی جز علی (ع) از جایگاه او آگاه نبود، سپس با وسائلی که علی (ع) برای حرکت او به سوی یثرب فراهم کرده بود، شبانه راه مدینه را در پیش گرفت و با پیمودن راه در شب، و استراحت در روز خود را به «یثرب» رسانید.

قرآن به این بخش از سرگذشت هجرت اشاره می کند و می فرماید:

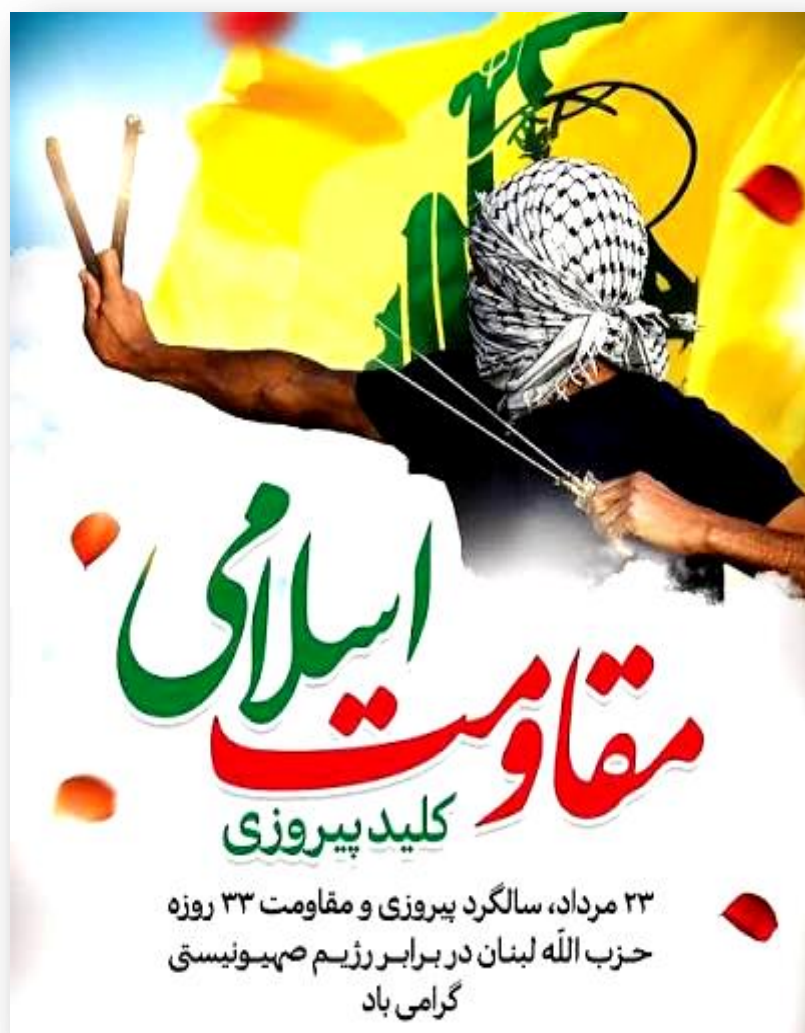
« اگر او را یای نکنید (خدا او را یاری خواهد کرد) همچنانکه او را به هنگامی که کافران از مکه خارج کردند یاری کرد و او دومین نفر بود (و جز یک نفر همراه او نبود) و به هم سفر خود دلداری می داد و می گفت مترس خدا با ما است، خدا آرامش خود را به او فرستاد و او را با سپاهی که ندیدید کمک کرد و سخن کافران را پایین، و سخن خود را بالا قرار داد

(کافران در هدف خود شکست خوردند و آیین خدا پیروز گردید) خداوند قدرتمند و حکیم است». (سوره توبه / ۴۰)

قرآن در دو آیه دیگر به مهاجرت پیامبر اشاره می کند، در موردی می فرماید: « چه سرزمینهایی بود که مردم آنجا، از شهری که تو را اخراج کردند قوی تر و نیرومندتر بودند، خدا آنان را نابود کرد و برای آنان یار و یابوری نبود ». (سوره محمد آیه ۱۳).

مفسران می نویسند پیامبر در نیمه ی راه در سرزمین « جحفه » به یاد زادگاه خود مکه افتاد و تأثری بر دل او نشست. چگونه متأثر نشود در حالی که از مقدس ترین سرزمین و از کنار خانه ی توحید، و از میان اقوام و خویشان خود که سیزده سال تمام جانانه از او دفاع کرده اند، دور می شد؟ ولی آنچه او را تسلی خاطر داد وحی الهی بود که بازگشت مجدد او را به زادگاه، قطعی ساخت و او را با خطاب زیر مخاطب ساخت: «آن کس که بیان و تبلیغ قرآن را بر تو واجب ساخته است تو را به زادگاه باز خواهد گردانید». (سوره قصص آیه ۸۵) مهاجرت پیامبر (ص) از مکه به مدینه، در سرنوشت آیین اسلام نقش مرثری داشت، این مهاجرت گذشته بر این که جان پیامبر را خرید و او را از چنگال خونخواران شرک رهایی بخشید، سبب شد که پیامبر در یک محیط مناسب و آماده و آشنا به شرایع و کتب آسمانی، فرود آید و به تبلیغ بپردازد و گروه بی شماری از جوانان پاکدل (انصار) دور او را بگیرند و سرانجام با قدرت چشمگیری از مکتب اسلام دفاع نمایند. این هجرت سبب شد که پیامبر از نیروهای جوان یثرب برای تربیت مبلغ بهره بگیرد و پس از آموختن قرآن و تعالیم اسلام آنان را به اطراف و اکناف شبه جزیره اعزام دارد و توجه قبائل دور دست را به اسلام جلب کند. در پرتو این مهاجرت در قلب شبه جزیره دولت قدرتمند و نیرومندی پدید آمد که توانست در برابر شیاطین عرب با شدت و قدرت بایستد و توطئه ها را در نطفه خفه کند و یهودان منطقه را که مزاحم تبلیغ اسلام بودند، ادب کند.

در پرتو این مهاجرت، مدینه به صورت یک مرکز مذهبی و سیاسی در آمد و در اواخر حیات پیامبر (ص) هیئتهای فراوانی از نقاط دور دست وارد مدینه می شدند و درباره ی اسلام به تحقیق می پرداختند و غالباً جذب معنویت و قدرت ظاهری آن می گشتند. به خاطر این اهمیت بود که هجرت از طرف خود پیامبر مبدأ تاریخ اعلام گردید و از زمان خود او حوادث با این تاریخ حرکت آفرین سنجیده شد.

« ۲۳ مرداد ماه روز مقاومت اسلامی »

بیست و سوم مرداد روزی است که به تعبیر رهبر معظم انقلاب، حزب الله به جهان عرب و اسلام عزت دوباره بخشید. روزی که هیمنه پوشالی رژیم صهیونیستی فرو ریخت و بذر مقاومت ثمره داد. اهمیت این روز نه در یک تاریخ و رویداد نظامی، بلکه در تحقق راهبردی است که حضرت امام خمینی (ره) پایه گذاری کردند و به رهبری حضرت آیت الله خامنه ای تداوم یافت. در واقع مقاومت، تنها گزینه حل مساله فلسطین و فراتر از آن، راه حل اسلام حقیقی در تقابل با استکبار است.

شورای عالی انقلاب فرهنگی کشور به مناسبت پیروزی حزب الله لبنان در برابر ارتش رژیم صهیونیستی در جنگ ۳۳ روزه، ۲۳ مرداد را روز «مقاومت اسلامی» نام گذاری کرد تا بدین ترتیب، تجلیل از واژه مقدس «مقاومت» را برای همیشه ماندگار و جاویدان کند.

جنگ ۳۳ روزه حزب الله لبنان و پایداری و مقاومت آنها در برابر رژیم غاصب صیہونیستی علاوه بر قدرت نمایی حزب الله و پیروزی اراده و ایمان بر زور و زر اربابان قدرت به نوعی تداعی گر نقشه راه انقلاب اسلامی و نشأت گرفته از نهضت مردم ایران در مقابل رژیم ستمشاهی پهلوی بود.

مقاومتی که ریشه در اعتقادات اسلامی مردم جنوب لبنان و معطوف به اراده پولادین آنان است. مردمی جنگ زده، محروم و زجر کشیده که در برابر تجاوز همه جانبه و غیرانسانی رژیم اشغالگر قدس، تا پای جان ایستادگی کردند و طی نبردی به مدت سی و سه روز، نقشه های دشمن متجاوز و سلطه طلب را نقش بر آب زدند.

واقعیت این است که رژیم اشغالگر قدس تاکنون با جنگ و ترور توانسته موقعیت خود را حفظ کند و هرگاه که با سخن حق، معقول و قانونی مواجه شده، دست به راه اندازی جنگ و ترور زده است.

مقاومت، سلاحی است که صلاح در پی دارد و به سخن دیگر، صلاح کار در برابر دشمن متجاوز می مانند رژیم نابکار اسرائیل، سلاح و مقاومت است و در غیر این صورت، باید که ذلت و خواری و حکم صادره از سوی متجاوز را پذیرفت.